

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τί γίνεται, βρέ Περικλή, ο' εκείνα τὰ σαλόνια!
τί κομματάρχει, τί σκαθιά, μαγκούραις και γαλόνια!
τί επεμβάσεις φοβερὰ και τί περιποιήσεις!...
πώς διαφθείρουν, φίλε μου, ἐδῶ τὰς συνειδήσεις!
Σὲ ἔβρισκε κάποιος ἔξαφνα και ο' ἐρωτᾷ ὅτ' ὁ δρόμος:
«και σεις ποιὸν θὰ ψηφίσετε;»... ἐγώ; τὸν Οἰκονόμο.
«Θὰ κάμετε πολὺ καλά, ὁ πληθυσμὸς τὸν θέλει»,
δὲν λέγω τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὁμως τί σὰς μέλει;
Βλέπεις λοιπὸν, βρέ Περικλή, πῶς με τὴν ψήφον παίζουν,
κι' ἐνθ' ὅτ' ἔχει τὴν κρατεῖς ἐκείνοι σὲ πιέζουν.
Τί κάμνετε; καλὰ... και σεις;... εὐχαριστῶ, ἐπίσης...
ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ τὸν Ἄλφα νὰ ψηφίσης.
Σ' εὕρισκε ἄλλος «Κύριε, θὰ με ὑποχρεώσης,
ἂν μίαν ψήφον γιὰ τὸν Ξι και γιὰ τὸν Φι μου δώσης.»
Σ' εὕρισκε τρίτος «Κύριε, δὲν θὰ μου ἀρνηθῆτε
τὴν ψήφον σας διὰ τὸν Χι και νὰ μὰς συγχωρήσετε.»
Σ' εὕρισκε πέμπτος «Κύριε, χωρὶς νὰ σας προσβάλλω,
τὴν ψήφον σας διὰ τὸν Ῥὸ θὰ ἔχω δίχως ἄλλο».

Π.—Λοιπὸν αὐτοί, βρέ Φασουλῆ, στιγμή δὲν μὰς ἀφίνουν,
κι' ἐπιθυμοῦσα, φίλε μου, νὰ ξέρω πῶς μὰς κρίνουν,
γιατί αὐταῖς ἢ ἐκλογαῖς μου φαίνονται σὰν γρίφος,
και δὲν τιμᾶται, κύριε, ὡς ἐπρεπεὶν ὁ ψήφος.

Φ.—Ἐν τούτοις ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ σαλόνια πάλι...
τί σοῦρα φέρτα! τί κακό! τί θόρυβος! τί ζάλη!
Εἰς κομματάρχεις ἔρχεται, τὸν ἐρωτοῦν «τί τρέχει;»
Ὁ Κατσανδρῆς τὴν ἐκλογὴν γιὰ σίγουρα τὴν ἔχει.
Μὰ νὰ σου! βλέπω, Περικλή, και ἄλλον κομματάρχη...
«τί τρέχει;» ἔλοι τὸν ῥωτοῦν... ἐλπίς φεῖ! δὲν ὑπάρχει.
Βάλτε νὰ πιούμε, βρέ παιδιὰ, φωνάζουνε καμπόσοι,
και τρέχει ο' ἔλους ἢ κυρὰ ἕνα κρασί νὰ δώση.
Τραβῶ κι' ἐγὼ ἕνα κρασί και τρέχω ὅτ' οὐ Δεζίδη...
βλέπω κι' ἐκεῖ, βρέ Περικλή, τὸ ἴδιο τὸ παιχνίδι.
«Κεράστε τὰ παιδιὰ κρασί» φωνάζει και ὁ Νίκος,
κι' εὐθύς τρατᾶρε: τὰ παιδιὰ ὁ κύριος Στεφίκος.
Μὰ νὰ σου! φαίνεται ἔξαφνα ἕνας γερός κουμπάρος,
κι' εἰσέρχεται ξυμπόλυτος με ἔλο του τὸ θάρρος.
Τρέχουν κοντὰ του, τὸν ῥωτοῦν, και γίνεται μὴ χάδρα,
και μὴ φωνὴ ἀκούεται νὰ ψιθυρίζη «μαῦρα».
Φεύγω λοιπὸν και ἀπ' ἐκεῖ και ἔβρισκομαι ὅτ' οὐ Ῥάλλη,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ, βρέ Περικλή, τὰ ἴδια βλέπω πάλι.
Κουμπάροι ἀνεβαίνουνε, κουμπάροι κατεβαίνουνε,
και μέσα κι' ἔξω, μάτια μου, κουμπάροι τὸν προσμένουν.
Μὰ νὰ! πέντ' ἔξη ἔξαφνα κουμπάροι ὁδοιπόροι...
«Μωρὲ πῶς πάμε;» τοὺς ῥωτοῦν... «μὰς ἔφαγαν οἱ φόροι».
Και εἶναι φόβος μὴ κι' αὐτὸν τὸν πάρη τὸ ποτάμι,
δοσο κι' ἂν θέλῃ, Περικλή, κανεὶς νὰ τὸν συνδράμη.
Πηγαίνω ὅτ' οὐ Καλλιφρονᾶ... γεγῆ σου, τοῦ λέω, γέρο...
«Γεγῆ σου, μου λέει, βρέ παιδί... τί γίνεσαι; δὲν ξέρω»
Μὰ νὰ σου! ἕνας γαλατῆς λαχανομασμένος μπαίνει
και λέει πῶς ὁ ἀνεφίδος ἐφέτος τὴν παθαίνει.
Και μεταξύ μας, Περικλή, ἂν θέλῃς νὰ τὰ ποῦμε,

ὅτ' αὐτὸ τὸ ἔσυγο παιδί παρεκπελὺ λυποῦμαι,
γιατί ποτὲ του ὅτ' ἡ βουλή δὲν εἶπε οὕτως λέξι...
Π.—Τί πῆγε ὅτ' ἀπολιτικά κι' ὁ ἀνεφίδος νὰ ἁπλέτη!
Φ.—Φεύγω λοιπὸν και ἀπ' ἐκεῖ και πάω γιὰ τὸν Βλάχο,
και τὸν εὕρισκω, Περικλή, ὅτ' ἡ σάλα του μονάχο.
«Κάτι μονάχος, Ἄγγελε;... τῶρα θάλαθον και ἄλλοι...
και πρὶν ἀπὸ τὸ στόμα του δεύτερη λέξι βγάλῃ,
ἀπὸ ποικίλους ἐκλογαῖς ἢ σάλα του γεμίζει,
και ὁ καθένας ξαπλόνεται και ἀφάλας καπνίζει»
κι' ἐνθ' ἡ πηγαίνουν κι' ἔρχονται τὰ τῶσα τραταμάντα,
ἐγὼ με μὴ κουμπάρα του ἀνοίγω τὴν κουμπάρα.
«Και πῶς τὰ βλέπεις τὸ λοιπὸν τὰ πράγματα, κουμπάρα;
«Κακὰ ψυχρὰ κι' ἀνάποδα και τὴν κακὴ σου φλάρα».
Μὰ νὰ σου! ἐμφανίζεται ὅτ' ἡ μέση ὁ κουμπάρος
και λέει «Βλέπω, φίλε μου, ἔχεις μεγάλο θάρρος.»
Ἄχουχα! τ' ἀποκρίνομαι, εἶνε παληγὰ μου φίλη...
κι' ἴδου ὅτ' ἀπομυθρα μούρχεται ξανάστροφο σκαμπόλι.
Ἐθύμως και ὅτ' ἡ στιγμή ὀσηκώθηκα νὰ φύγω,
ἀλλὰ ὁ Βλάχος, Περικλή, μ' ἐκράτησε ὀλίγο.
Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο, μὰ τὸ σταυρὸ σου λέω,
και μ' ἐλεηνολόγησαν και εἶπαν πῶς δὲν φταίω.
Π.—Ἄλλ' ὁμως θάβγη βουλευτῆς ὁ Βλάχος δίχως ἄλλο.
Φ.—Ὅς πρὸς αὐτὸ, βρέ Περικλή, κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω.
Ἐν τούτοις ἀπ' τὸν Ἄγγελο τραβῶ γιὰ τοῦ Ἡπίτη,
ἀλλὰ κανέναν, ἀδελφέ, δὲν εἴξευρε τὸ σπῆτι,
και τότε ἀπελπίζομαι και ὅτ' Ἄντωνάκη φθάνω,
και ἔλοι μ' ὑποδέχονται και με τὸ παραπάνω.
Γλυκοασπάζομαι κι' ἐγὼ τὸν κομματάρχη Βίτο,
κι' αὐτὸς μου λέει «Φασουλῆ, τοῦ Ἄντωνάκη ζήτω!»
Ζήτω, τοῦ λέω, Βίτο μου, και πέρνω δρόμο πάλι,
και πάω εἰς τοῦ Καλλιγᾶ... ἐδῶ πλακόνουν κι' ἄλλοι.
Γεγῆ σας, τοὺς λέω, βρέ παιδιὰ, γεγῆ σου, μου λέν κι' ἐκείνοι...
κάτι και σὺ ὅτ' οὐ Καλλιγᾶ!... αὐτὸς θαρρῶ πῶς δίνει.
Ἐτοι ἀκούσαμε κι' ἐμεῖς... λοιπὸν ἂς ἀνεδοῦμε,
και ἔλοι μίαν συντροφιά ὅτ' ἡ σάλα του τραβοῦμε
κι' ἐγὼ ἀμέσως σκέπτομαι τὸ πῶς θὰ εἰμπορέσω
κάτι μαχαιροπήρουνα χρυσὰ νὰ τοῦ βαρέσω.
Ὁ Καλλιγᾶς μ' ἐσίμωσε με γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη
και λέγει «Βέβαια και σεις εἴσθε ἄδικοι μου φίλοι.»
«Κύρ Παῦλο, ἀμφιβάλλετε πῶς εἴμεθα ἄδικοι σας;
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας.
Ἐμεῖς θὰ στήσωμε σὲ σὰς ἀκόμη κι' ἀνδριάντα»...
και ὅτ' ἀπομαχαιροπήρουνα εἶχα τὸν νοῦ μου πάντα.
Μὰ νὰ σου! ἐμφανίζεται ἕνας με μὴ μαγκούρα,
και μὲς ὅτ' ἔλα, Περικλή, τραβᾶει μὴ κουμποῦρα.
Ἐγὼ κουμποῦρα βλέπωντας, τρυπῶν ὅτ' ἡ τραπέζι,
και σκέπτομαι διὰ κλοπήν, πλὴν κάτι με πιέζει.
Ὁ κομματάρχεις, φίλε μου, παράδες τοῦ γυρεῖς,
και λέει πῶς ἀλύπητα γιὰ τὰ παιδιὰ ἔσοδεῖς.
Ἐγὼ ἀκούω γιὰ παρὰ κι' ἀπ' τὸ τραπέζι βγαίνω,
κι' ἀμέσως ὅτ' ἡ συζήτησιν ἡρωικῶς προβαίνω:
ἀλλ' ὁμως δὲν ἐπρόφθασα νὰ βγάλω μὴ ἰδέα,
και μὲς ὅτ' ὁ δρόμος βρέθηκα με ἔλη τὴν παρέα.
Τότε κι' ἐγὼ ξεκίνησα κατὰ τοῦ Τρικκαλιώτη,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἴξευρε κι' αὐτὸν τὸν πατριώτη.
Ἄ! τότε εἶπα, Περικλή, αὐτὸς δὲν εἶναι τόπος!
νὰ σὲ πετᾷ ὁ Καλλιγᾶς ὅτ' οὐς δρόμους ἀπανθρώπων,
κι' ἐνθ' ὅσοῦτον ἀκριβὰ πληρόνεται ὁ ψήφος,
ἐσὺ νὰ τρέχῃς, κύριε, με πεινασμένον ὕψος.
Αὐτὸ δὲν λέγεται ἐκλογὴ, οὐδὲ ψηφοφορία...
Κάτω λοιπὸν τὸ Σύνταγμα και ἡ ἐλευθερία!
Μὰ πῶς; δὲν ἔχω δίκαιον;... τί μ' ἀγριοκυττάζεις;
Π.—Ὅσοι, μαγκούρη, μὴ σερκιά, και τρέχα νὰ φωνά